

Sionismus a jeho lhostejnost k lidskému životu: Rozpor s Pikuach Nefesh a honba za Velkým Izraelem

Sionismus, který vznikl jako nacionalistické hnutí na konci 19. století pod vedením Theodora Herzla, byl často vykreslován jako osvobozenecká ideologie pro židovský lid. Jeho historická trajektorie však odhaluje znepokojivý vzorec činů a rétoriky, které ukazují hlubokou lhostejnost k lidskému životu – ať už židovskému, či nežidovskému. Tento esej tvrdí, že sionismus, navzdory svému oficiálnímu přijetí plánu OSN na rozdělení z roku 1947, nikdy skutečně neusiloval o řešení dvou států. Místo toho neustále prosazoval vizi Velkého Izraele, rozprostírajícího se za hranicemi historické Palestiny. Tato ambice byla skutečně prostřednictvím spolupráce s nacistickým Německem, operacemi pod falešnou vlajkou, odmítáním mezinárodní diplomacie a porušováním základních židovských etických principů, včetně *pikuach nefesh* – posvátné povinnosti chránit lidský život.

Ideologický základ sionismu připomíná německý nacionalismus *Blut und Boden* („Krev a půda“), přeměňující půdu na zlaté tele – falešného boha – a tím porušující příkaz Tóry, aby nebyla země Izraele znovu dobyta silou před příchodem Mesiáše. Z tohoto pohledu představuje sionismus nejen politickou zradu, ale i teologickou kacířství.

Rozpor s Pikuach Nefesh: Etické jádro judaismu

Židovský princip *pikuach nefesh* – že ochrana lidského života má přednost před téměř všemi náboženskými příkázáními – je základním kamenem halachické etiky. Tento princip, zakořeněný v Genesis 1:27 („Bůh stvořil člověka k svému obrazu“) a rozšířený v *Sanhedrin* 4:5 („Kdo zachrání jediný život... je, jako by zachránil celý svět“), trvá v talmudické tradici (Yoma 82a) na tom, že i posvátné zákazy, včetně *Šabatu* a *Jom Kippuru*, musí být odloženy, aby byl zachráněn život.

Přesto sionističtí vůdci opakovaně obětovali tento princip na oltář budování státu. David Ben-Gurion, první izraelský premiér, vyjádřil tuto chladnou kalkulaci v roce 1938:

> „Kdybych věděl, že je možné zachránit všechny děti v Německu jejich přesunem do Anglie, a pouze polovinu přesunem do Erec Jisrael, vybral bych to druhé... protože nám nejde jen o účet těchto dětí, ale i o historický účet židovského lidu.“

(Centrální sionistický archiv, S25/419).

Tato preference demografické strategie před okamžitou záchranou přímo odporuje *pikuach nefesh*. Redukuje lidské bytosti – mnohé z nich děti – na nástroje národního projektu, čímž podkopává samotnou podstatu židovské etiky.

Sionistické vojenské operace podobně ignorovaly životy Židů i Arabů. Bombový útok na hotel King David (22. července 1946) ze strany Irgunu zabil 91 lidí, včetně 17 Židů, a to i přes telefonické varování. Bojovníci Irgunu nosili arabské převleky, což byla taktika, která zvýšila zmatky a riziko pro civilisty (Zpráva britské rozvědky, 1946). Masakr v Deir Yassinu (9. dubna 1948), provedený Irgunem a Lehi, zabil přes 100 arabských vesničanů, opět s použitím arabských převleků k infiltraci. Oba incidenty ukazují ochotu akceptovat vedlejší ztráty židovských životů pro strategické zisky.

Dnes tato lhostejnost vyvrcholila genocidou v Gaze. Podle agentur OSN, Amnesty International (5. prosince 2024) a Lékařů bez hranic (11. července 2025) bylo zabito přes 40 000 Palestinců. Více než 80 % infrastruktury Gazy bylo zničeno (Wikipedia, „Genocida v Gaze“, 2025-07-17) a 1,9 milionu lidí bylo vysídleno (UN OCHA, 2025). Taková devastace zjevně porušuje *pikuach nefesh*, což odráží systematické znehodnocení lidského života kvůli územním a ideologickým cílům.

Odmítnutí řešení dvou států: Dlouhodobý cíl Velkého Izraele

Ačkoli Židovská agentura veřejně přijala plán OSN na rozdělení z roku 1947, sionističtí vůdci jej považovali za taktický ústupek. Ben-Gurion, hovořící několik dní po hlasování, řekl:
> „Přijetí plánu je taktický krok a odrazový můstek k budoucí územní expanzi na celou Palestinu.“

(Wikipedia, „Plán OSN na rozdělení Palestiny“, 2025-07-02).

Revizionističtí sionisté, jako Ze'ev Jabotinsky, byli explicitnější. V roce 1935, když hovořil k mládeži Betaru, prohlásil:

> „Musíme v Palestině vybudovat železnou zeď, a pokud slabí nebo nepřizpůsobiví nemožnou tuto zeď prolomit, musí zůstat stranou.“

(Archiv Jabotinského, 2/12/1).

Zavraždění vyjednavče OSN hraběte Folke Bernadotta organizací Lehi 17. září 1948 – krátce poté, co navrhl navrácení některých území pod arabskou kontrolu – dále ilustrovalo sionistické odmítnutí mírového soužití. Bernadotte zachránil během holocaustu tisíce Židů. Přesto byl kvůli své diplomacii, která narušovala vizi Velkého Izraele, zavražděn.

Tato ambice pokračuje dnes prostřednictvím rozšiřování osad, anexe palestinských území a vojenské dominance. Od roku 1967 se palestinská území zmenšila o více než 40 % kvůli osadám (Carnegie Endowment, 2024), přičemž zničení Gazy nyní dokončuje mapu dobytí.

Operace pod falešnou vlajkou: Obětování životů pro kontrolu narativu

Sionistické skupiny opakovaně používaly taktiky pod falešnou vlajkou k manipulaci mezinárodního veřejného mínění a obviňování Arabů. Bombový útok Irgunu na hotel King David zahrnoval operativce v arabských převlecích, což je skutečnost zdokumentovaná britskou rozvědkou (Národní archiv, Velká Británie, 1946). V červenci 1947 Irgun umístil nápisy

v arabštině během oběšení dvou britských seržantů, aby obviňoval Araby (Soubory MI5, 2006). Aféra Lavon (1954) tento vzorec eskalovala: izraelští agenti v Egyptě, vydávající se za Araby, bombardovali západní cíle, aby narušili britsko-egyptské vztahy. Čtyři agenti zemřeli a odhalení operace málem způsobilo diplomatický kolaps (Wikipedia, „Aféra Lavon“, 2025-04-01).

Tyto incidenty ukazují bezcitnost vůči arabským i židovským životům – kde jsou ztráty strategicky přijímány pro prosazení narativu. Tato stejná strategie se objevuje dnes, když Izrael označuje veškerý odpor v Gaze za „terorismus“, a to i při útocích na civilisty v útocích OSN a humanitárních místech, čímž oběti vykresluje jako hrozby, aby ospravedlnil vyhlazení.

Spolupráce s nacistickým Německem: Původní hřích sionismu

Snad nejdrtivější rozpor s *pikuach nefesh* spočívá v rané spolupráci sionismu s nacistickým Německem. Dohoda Haavara (25. srpna 1933), podepsaná mezi Sionistickou federací Německa a nacistickým režimem, umožnila přesun přes 50 000 Židů a jejich majetku do Palestiny. Tato dohoda fakticky zlomila celosvětový židovský bojkot Německa, který vyhlásil Americký židovský kongres a další (Daily Express, 24. března 1933: „Judea vyhlašuje válku Německu“).

Sionističtí vůdci upřednostňovali kolonizaci před kolektivní záchranou. Jicchak Gruenbaum, šéf záchranného výboru Židovské agentury, v roce 1943 prohlásil:

> „Pokud odkloníme prostředky na záchranu Židů z Evropy, podkopeme sionistický podnik v Palestině. Jedna kráva v zemi Izraele má větší cenu než všichni Židé v Polsku.“
(Archiv Jad Vašem, M-2/23).

Tento utilitární kalkul – obětování milionů kvůli budoucímu státu – stojí v přímém rozporu s židovskými naukami o nekonečné hodnotě jediného života.

BDS, skupina Haag a současné morální zúčtování

Zrada bojkotu z roku 1933 prostřednictvím dohody Haavara nachází moderní ozvěnu v opozici vůči hnutí Bojkot, odliv investic a sankce (BDS). BDS, nyní podporované zpravodaji OSN, Amnesty International a Lékaři bez hranic vzhledem k genocidě v Gaze, má za cíl ukončit okupaci a apartheid. Sankce skupiny Haag z 16. července 2025 – včetně zbrojních embarg a omezení přístavů – představují první významnou mezinárodní vynucovací mechanismus. Zatímco bojkot z roku 1933 postrádal státní podporu a byl sabotován sionistickou spoluprací, BDS je nyní posílen mezinárodními právními rámci. USA však nadále posílají 3,8 miliardy dolarů ročně na vojenskou pomoc Izraeli (rozpočet 2025) a uvalily sankce na žalobce a některé soudce Mezinárodního trestního soudu a také na zvláštní zpravodajku OSN pro okupovaná palestinská území Francescu Albanese, což ilustruje morální rozpor mezi etikou lidu a geopolitickými zájmy.

Teologický zákaz: Dobývání země silou jako modloslužba

Tóra zakazuje Židům násilně dobývat zemi Izraele před příchodem Mesiáše. Jeremiáš 29:7 přikazuje:

> „Hleďte mír a prosperitu města, do kterého jsem vás poslal do exilu... neboť pokud ono prosperuje, budete prosperovat i vy.“

Tento výrok byl kodifikován v *Ketubot 111a* jako „Tři přísahy“:

1. Židé nesmí vstoupit do země „jako zed“ (tzn. silou).
2. Nesmí se bouřit proti národům.
3. Národy nesmí Židy příliš utlačovat.

Raši a mnozí mudrci vykládali tyto přísahy jako zákaz předčasného návratu k suverenitě, varující, že takový vzdor by přinesl boží trest. Rabín Joel Teitelbaum v *VaYoel Moshe* označil sionismus za kacírství a varoval, že povede ke katastrofě.

Porušení těchto přísah sionismem přeměňuje národní aspirace na teologický přestupek. Podobně jako Izraelité uctívající zlaté tele v Exodu 32 – vytvářející náhradu za boží načasování – sionismus buduje předčasné „vykoupení“ prostřednictvím násilí a krve. Ideologie „Velkého Izraele“ odráží nacionalismus *Blut und Boden*: víru, že identita je odvozena z pokrevní linie a územní nadvlády (Marxists.org, „Blut und Boden“).

Tímto způsobem sionismus opouští *pikuach nefesh* a nahrazuje posvátnost života modloslužbou půdy.

Závěr: Etické a teologické selhání sionismu

Historie sionismu – prostřednictvím jeho spolupráce s nacisty, odmítání mírové diplomacie, operací pod falešnou vlajkou a strategické lhostejnosti k lidskému životu – představuje hlubokou zradu židovské etiky. Jeho ideologické kořeny odrážejí nacionalistické modloslužby odsuzované Tórou. Jeho porušování *pikuach nefesh* – od chladných kalkulací Ben-Guriona po genocidu v Gaze – podkopává samotné morální základy judaismu.

Skutečné židovské vykoupení podle Tóry nepřichází skrze dobytí, ale skrze pokoru, spravedlnost a boží načasování. Do té doby musí zůstat zachování života – nikoli půdy – nejvyšším přikázáním.